

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 837: Xả Bỏ Cái Bệnh Trụ Trước Vào Hai Cái Không Của Ngã Và Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 071)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Xả bỏ cái bệnh trụ trước vào hai cái Không của Ngã và Pháp】

Điều đáng sợ nhất là gì? Là khi Nhân không, Pháp không, mà quý vị lại chấp trước vào cái Không. Ngã, Nhân không còn chấp trước, Pháp cũng không còn chấp trước, nhưng lại đi chấp trước vào cái Không, thế thì lại rắc rối rồi; Không cũng không thể chấp trước, “hai bên đều không chấp” cũng không thể chấp trước, cho nên cảnh giới này thật sự là “ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt” (đường ngôn ngữ dứt, chỗ tâm hành diệt). Tỷ như Lục Tổ đại sư đã giảng trong “Đàn Kinh” là “bỏ lai vô nhất vật” (xưa nay không một vật), nếu trong tâm vẫn còn dính mắc một ý niệm “bỏ lai vô nhất vật”, thì tức là ngài vẫn còn một vật; ngay cả ý niệm “bỏ lai vô nhất vật” cũng không được phép có. Trong tâm Lục Tổ có cái ý niệm “bỏ lai vô nhất vật” hay không? Không có, quyết định không có. Ý nghĩa này vô cùng thâm sâu.

Lần trước tôi đã thưa cùng chư vị đạo lý “thuyết nhi vô thuyết, vô thuyết nhi thuyết” (nói mà không nói, không nói mà nói), Thích Ca Mâu Ni Phật vì chúng ta mà giảng kinh thuyết pháp suốt bốn mươi chín năm, nhưng Ngài chưa từng nói một chữ nào. Ngay chính lúc đang nói cũng tức là không nói, chứ không phải đợi đến lúc nói xong rồi mới gọi là “không nói”, nếu quý vị hiểu theo cách đó, thì quý vị chưa hiểu được ý của Phật rồi. Cho nên mới nói “nguyên giải Như Lai chân thật nghĩa” (nguyên hiểu nghĩa chân thật của Như Lai), thật sự không hề dễ dàng! Quý vị phải hiểu được rằng ngay lúc Phật đang nói tức là không nói; nói và không nói diễn ra đồng thời, không có trước sau, nói thực ra thì đó chỉ là một việc chứ không phải hai việc. “Thính nhi vô thính, vô thính nhi thính” (nghe mà không nghe, không nghe mà nghe), nghe và không nghe cũng là một việc chứ không phải hai việc, đây gọi là diệu pháp.

Thế nhưng vừa nói đến “diệu pháp”, quý vị lại chấp trước rằng có một cái “diệu pháp”, vậy thì lại hỏng mất rồi. Có diệu pháp hay không? Không có diệu pháp. Không có thì mới gọi là diệu, có thì chẳng còn diệu nữa. Kinh nghĩa của nửa phần sau phải thể hội theo cách như vậy, thì đạo vị của bộ “Kim Cang Kinh” này mới thật sự là vô cùng tận. Nếu quý vị không từ chỗ này mà thể hội, cứ hoàn toàn dính mắc vào văn tự tướng thì hỏng hết cả.